

schváleny správní účty předložené vnučeným správcem a jednak jsou nároky žadatelky vůbec sporné pro pohledávku namítnutou kompenzando vnučeným správcem. V rekursu do tohoto usnesení namítala knihovní věřitelka zejména, že neměla býti vůbec odkazována na pořad práva. Re k u r s n í s o u d odmítl rekurs knihovní věřitelky, ježto jde o rozhodnutí, jímž prvý soud odepřel dáti vnučenému správci poukaz k zaplacení výdajů uvedených v § 120 čís. 5 ex. ř., a proti takovému usnesení není podle § 132 čís. 3 resp. 4 ex. ř. rekursu. V rekursu do tohoto usnesení napadá knihovní věřitelka tento názor rekursního soudu, dovozujíc, že v souzené věci nedopadá ani ustanovení § 132 čís. 3 ex. ř. ani ustanovení § 132 čís. 4 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle § 132 ex. ř. jest nepřipustným rekurs proti usnesením, kterými: 3. správci dávají se poukazy, jakým způsobem má vésti správu, a o zaplacení výdajů, vytčených v § 120; 4. exekuční soud nařizuje, aby shledané vady a nepravdelnosti při správcově hospodářství byly odstraněny. V projednávaném případě nebyly však soudem prvé stolice uděleny správci poukazy, o nichž se mluví v § 132 čís. 3 ex. ř., nýbrž soud prvé stolice nevyhověl pro tentokráte návrhu knihovní věřitelky, aby bylo učiněno opatření, aby vnučený správce jí zaplatil úroky z knihovních pohledávek. »Poukazem« jest příkaz osobě třetí, t. j. v tomto případě vnučenému správci, aby se řídil pokyny v určitém směru mu danými. V projednávané věci však nešlo o opatření, jímž by exekuční soud přímo správci uložil, aby postupoval určitým způsobem, nýbrž exekuční soud rozhodl tu o návrhu knihovní věřitelky, aby vnučenému správci byl dán poukaz v určitém směru, zamítl pro tentokráte tento návrh a odkázal navrhovatelku s jejími nároky na pořad práva. Takové usnesení není však totožné s poukazem vnučenému správci a nespadá proto pod ustanovení § 132 čís. 3 ex. ř. Ani ustanovení § 132 čís. 4 ex. ř. tu nedopadá, ježto exekuční soud nenařídil napadeným usnesením, aby shledané vady a nepravdelnosti při správcově hospodaření byly odstraněny. Nejde tu ani o pouhé zamítnutí návrhu, domáhajícího se odstranění vad při správcově hospodaření, nýbrž o rozhodnutí o nároku knihovní věřitelky, aby jí byly vypláceny úroky z knihovních pohledávek, zejména i v tom směru, že o jejím nároku jest rozhodovati pořadem práva. Bylo tudíž usnesení prvního soudu takovým usnesením v exekučním řízení, proti němuž je přípustný rekurs, ježto ho zákon výslovně nevylučuje (§ 65 ex. ř.).

Čís. 17357.

Nelze-li vyhověti návrhu na exekuci vnučeným vkladem zástavního práva, nelze bez výslovného návrhu naříditi ani záznam zástavního

práva jako exekuci k zajištění. V rámci exekučního řízení nelze také povolití záznam zástavního práva podle § 85 knih. zák., nebylo-li o takový mimoexekuční knihovní zápis žádáno.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1939, R II 190/39.)

Soud první stolice vyhověl žádosti za exekuci vnučeným zřízením práva zástavního vkladem tohoto práva. Rekursní soud neshledav zákonného předpokladu pro tuto žádost ani s hlediska žádaného vnučeného zřízením práva zástavního ani s hlediska případného nároku navrhovatelky na exekuční zajištění, pokládal žádost její též za žádost knihovní a povolil ve smyslu § 85, odst. 3 knih. zák. záznam zástavního práva, uděliv lhůtu k žalobě o spravení tohoto záznamu. Důvody: Podle § 3 not. řádu jsou notářské spisy, v nichž jest stanoven peněžní dluh nebo dluh jiných zastupitelných věcí, určena osoba oprávněného a povinného, určen přesně předmět i čas plnění —, stejně vykonatelné jako soudní smíry, když zároveň povinná strana v listině dala souhlas k tomu, že notářský akt má býti ihned vykonatelný. V souzeném případě však v listině samé není přesně určen čas splacení věna a obvěnění, takže listina ta není exekučním titulem podle § 3 not. ř. Vymáhající strana uplatňuje totiž podle notářského aktu právo na povinnost manžela, aby věno a obvěnění kdykoliv zajistil. Vykonatelnost však může býti stanovena jen pro placení pohledávky, nikoliv jen k zajištění (viz rozh. nejv. soudu ze dne 27. dubna 1898 čís. 5133 Sammlung von zivilrechtlichen Entscheidungen des K. K. Obersten Gerichtshofes 141, ze dne 24. července 1884, čís. 7869 S. L. G. 10113 a jiné). Poněvadž notářský akt jest ale jasným svědectvím vůle obou stran o tom, že věno i obvěnění vymáhající straně má býti zajištěno na všech nemovitostech strany povinné, a exekuční návrh na nucené zřízení zástavního práva, jsa spolu i knihovní žádostí, má i náležitosti knihovní žádosti, lze považovati návrh za knihovní žádost. Je totiž příslušný též soud, v knihovním návrhu se žádá méně než jest navrhováno v návrhu exekučním, v obou případech jde o též knihovní zápis, knihovní zápis není pouze vykonatelný a také o útraty jest u knihovní žádosti méně. Jak již bylo řečeno, jest nepochybně podle listiny, že na zajištění vkladem zástavního práva má navrhovatelka právo a není proto důvodu, proč by knihovní vklad nemohl býti povolen na místě vkladu cestou exekuční, pokud by listina měla všechny náležitosti vkladné. V tomto směru však notářský akt rovněž nevyhovuje ustanovení § 32 lit. a) knih. zák., neboť neobsahuje zevrubné označení nemovitosti; tím též nevyhovuje ani ustanovení § 433 obč. zák. Naproti tomu vyhovuje listina ustanovení §§ 26 a 27 knih. zák., neboť je to notářský akt, obsahuje platný právní důvod, je prosta vad, osoby jsou jasně označeny, a jsou uvedeny místo, den, měsíc, rok, kde a kdy listina byla vystavena. Tím tedy jsou dány náležitosti § 36 knih. zák. a může tedy podle § 35 knih. zák. býti povolen záznam, když žádost sama vyhovuje ustanovení § 85 knih. zák.

Podle soudní praxe může záznam zástavního práva býti povolen, i když v listině není zevrubně udána nemovitost, na kterou má záznam býti povolen. Povolil proto soud záznam zástavního práva, neboť jinak by návrhovatelka, které se zřejmě jedná jen o získání pořadí, mohla utrpěti ztrátu, kdyby zatím získal jiný věřitel zástavní právo na nemovitostech.

Nejvyšší soud návrh zcela zamítl.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že tu není předpokladů, aby mohla býti povolena žádaná exekuce uhražovací, mylil se však, když vyslovil, že může této žádosti částečně vyhověti, jako by šlo též o žádost knihovní. § 88 ex. ř., na který soud druhé stolice patrně myslí, nemůže býti oporou pro toto stanovisko, neboť pro posouzení exekuční žádosti jest použití především předpisů exekučního práva. V tomto směru platí zásada, že, nemůže-li býti povoleno vymáhajícím věřitelem navržené vnučené zřízení zástavního práva vkladem, nemůže býti nařízen bez výslovného návrhu záznam zástavního práva jako exekuce k zajištění (srov. judikaturu k § 370 ex. ř. uvedenou ve vydání Hartmannově z r. 1934 pod č. 46 a 47). Správně vyslovil rekursní soud, že není tu ani exekučního titulu pro případný nárok na exekuční zajištění práva zástavního (srov. §§ 370 a 371 ex. ř.). Tím méně mohl však povolit záznam tohoto práva podle § 85 knih. zák. v rámci exekučního řízení — neboť nebylo vůbec žádáno o mimoexekuční knihovní zápis.

Čís. 17358.

Zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n.

Pokud zaměstnanec učinil zadost své zákonné povinnosti, oznámiti zaměstnavateli svoje onemocnění (§ 20, § 34 č. 4 uved. zák.).

(Rozh. ze dne 31. srpna 1939, Rv I 634/39.)

Žalobkyně se domáhá na žalované firmě zaplacení služebních požitků, jež jí náležejí do skončení služebního poměru po řádné výpovědi, tvrdíc, že nebyl dán důvod § 34 čís. 4 zák. čís. 154/1934 Sb. z. a n., z něhož žalovaná s ní zrušila služební poměr s okamžitou platností. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vychází z právního názoru, že žalovaná byla oprávněna zrušiti předčasně služební poměr se žalobkyní podle § 34, č. 4 zákona o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n., neboť ža-